

Publicerad 2012-08-14 15:25 av Elina Vacker

Varför skulle just jag hålla det där förbannade talet?

Ok, ok, ok, jag veeet. Allt gick åt helvete på grund av mig. Men hur fan kunde de sätta mig vid honnörsbordet? Och dessutom bredvid Olle, värden för hela skiten. Det hade väl räckt med att sitta fint, äta utan att drälla och sen smutta på vinet som om man var rädd att det var förgiftat.

Men inte. Rickards bror Anton var bara tvungen att dra in mig i lovsången till värden och värdinnan. Efter lite surrande utanför toaletterna i en paus, bestämde han att vi skulle göra ett slags gemensamt tal till värdparet. Jag var inte ett dugg sugen, men Anton var så entusiastisk att jag inte hade hjärta att nobba honom.

Jag är för snäll och medgörlig. Det har bidragit till två kraschade utbildningar, tre kvaddade förhållanden och två aborter. Just det, jag är alldeles för snäll.

Anton sökte min blick när vi kommit en bit in på tiramisun, och klirrade i glaset och reste sig upp. Sen började han långrandigt att beskriva Evas alla förtjänster, och de var verkligen en hel del. Han ville särskilt framhålla den goda maten (som var levererad av en cateringfirma), hennes perfekta planering av festen (som hon inte hade haft nåt med att göra), hennes ljuva karaktär (den jävla bitchen, snål, gnällig och ett puckat ego om ni frågar mig) och vackra och karismatiska utseende (jojo, om man gillar Barbie). Sådär höll det på tills han äntligen avrundade med att han var så glad att räkna henne som sin vän och hoppades att så få vara även i framtiden (Tsst, vän, den subban har ju inga vänner, bara objekt som är utbytbara så fort hon kan skaffa sig fördelar någon annanstans).

- Eller vad säger du, Elina? Bakom varje kvinna finns det ju alltid en man, eller hur säger man nu igen?

- Åhum...Jag kände mig torr som fnöske i munnen. Kunde inte fatta hur korkskallen med sån lätthet vände på det där uttrycket som ju var gammalt som gatan. Men han bara log brett och såg ut som om han just sagt nåt så smart som ingen annan i världshistorien kommit på tidigare.

Jag reste mig hastigt, slätade till klänningen framtill och tog ett djupt andetag. Såg hur en del överförfriskade i sällskapet som satt nära honnörsbordet stirrade på mina bröst, och jag förbannade mig själv att jag tagit den vinröda med den djupa uringningen. I den här stunden hade jag ingen aning vad jag skulle säga om Olle. Tankarna om vad jag visste om honom snurrade runt i huvudet och jag hade svårt att få tag i någon tanketråd. Men jag log mot honom i alla fall.

- Olle, min Olle. Vad glad jag är att ha fått ha den stora äran att bli placerad intill dig idag. För det är ju nåt visst med dig. Och då tänkar jag inte på det där billiga rakvattnet du dränker in dig i, är det Old Spice? I alla fall, min pappa använde det förr, då när jag var liten och vi åkte till Kanarieöarna och smorde in oss i olivolja och sen låg och stekte på playan. Det är ju inte heller din ovana att ständigt rulla snorkråkor och sen äta upp dem, det är ju rätt äckligt egentligen. Nä, du har dina hyss för dig. Smygpruttarna är ju lite skojfriskt, i alla fall de två första men att du sen fortsätter hela tiden är rätt enerverande. Sen satte du ikväll personligt årsbästa på att slea i dig förrätt och varmrätt, helt otroligt egentligen. Jag räknade, entrecoten, potatisarna och sparrisarna tog tre tuggor, glufs glufs så var allt klart, nitton-å-åtta.

Det fnissades nu, folk var med i mitt tal och några skrattade högt. Jag blev lite inspirerad av det så jag fortsatte. Festföremålet själv skrattade lite nervöst och såg mest pinsam ut. Han hade tiramisu på slipsen och

var flottig i pannan. Blicken irrade lite och han böjde sig även framåt och sökte Evas blick. Hon satt med rak rygg och ett stelt leende på läpparna. Den lilla råttan. Men nu hade jag kommit igång ordentligt och tyckte själv jag var rätt påhittig.

- Men i rättvisans namn, och vi ska väl vara det en sån här stund, så har du inte haft det så lätt alla gånger. Hur många vet att Olle under många år har lidit av för tidig sädesavgång, hand upp? Ingen? Nåja, det kanske inte är nåt man pratar om sådär. Hursomhelst, i boulleklubbens damlag brukar man skratta lite åt stackars Olle och kalla honom för Blixten.

Nu gnäggade några män högt åt stackars Olles olycka, pekade lite och flabbade. Några av kvinnorna höll upp servetten framför ansiktet och fnissade. Olle själv började anta en rödaktig ansiktsfärg. Jag dunkade honom lätt i ryggen och fortsatte.

- Men nöden är ju uppfinningen moder, eller hur? Jag vet från säker källa att när Olle och Eva ska till, brukar han gå igång manuellt så att säga med en tillskuren morot, som passar Eva perfekt och efter en längre stunds penetration brukar Eva släppa in honom de sista åtta sekunderna, eftersom det är den tid det tar innan det går för Olle. Terapi har inte hjälpt. Start-stopp metoden har heller inte varit någon höjdare eftersom det inte är någon tidsskillnad på start och stopp i Olles fall. Efteråt brukar de dela på moroten i alla fall, en del blir ju hungriga efter lite sex. Olle har ju aldrig riktigt insett att det är han som har problem, utan har ju flugit från blomma till blomma de senaste tio åren, i jakt på ett riktigt utdraget men intensivt skjut. Jag vet inte om Eva vet om alla turer här, men på golfklubben brukar tjejerna kalla honom för K-Turbo. Men Olle slutade i alla fall med de här äventyren, eftersom två behandlingar för gonorré och en för klamydia blev en behandling för mycket.

- Ja, sen var det ju det här med Lisbet? Var är du? Där ja! Jag är glad att det där missfallet innebar att Olle slapp dras in i nåt trist faderskapsmål. Men var var jag nu då? Ja, det var ju alltså inte det här jag tänkte på, när jag skulle säga några ord, alltså, men i alla fall.

Det gick runt i huvudet på mig, jag var tvungen att komma till nåt slags avslut. Framför mig såg bordsgästerna ut som en lynchmobb, några stod upp och tjöt av skratt, vädrade mer blod såg det ut som. Jag sneglade mot Evas håll, hon satt och grät i en servett. Olle var askgrå i ansiktet, munnen hängde slappt halvöppen och ögonen var glansiga.

-Ja, några ord alltså från hjärtat liksom, helt oförberett. Men annars är Olle bra och rätt snygg. Kanske inte just nu men annars. Så tack Olle, för ikväll och så. Vänner är viktigt att ha. Nu skålar vi för Olle. Och för Eva. Grattis båda två.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten